

Chuck was in Den Haag

*Chuck was in
Den Haag*

Ineke Bosman

Eerder verschenen van Ineke Bosman:

'To be a Man is not Easy, 'stories from Ghanaian Emigrants.
ISBN 9789051708509 NUR 320, (2007), Rozenberg Publishers.

'My Name is Bridget'
ISBN 9789402119480 (2014) Brave New Books/ Bol.com

'Verhalen uit Den Haag Zuid'
ISBN 9789402121247 (2014) Brave New Books /Bol.com

Titel: Chuck was in Den Haag

Auteur: Ineke Bosman

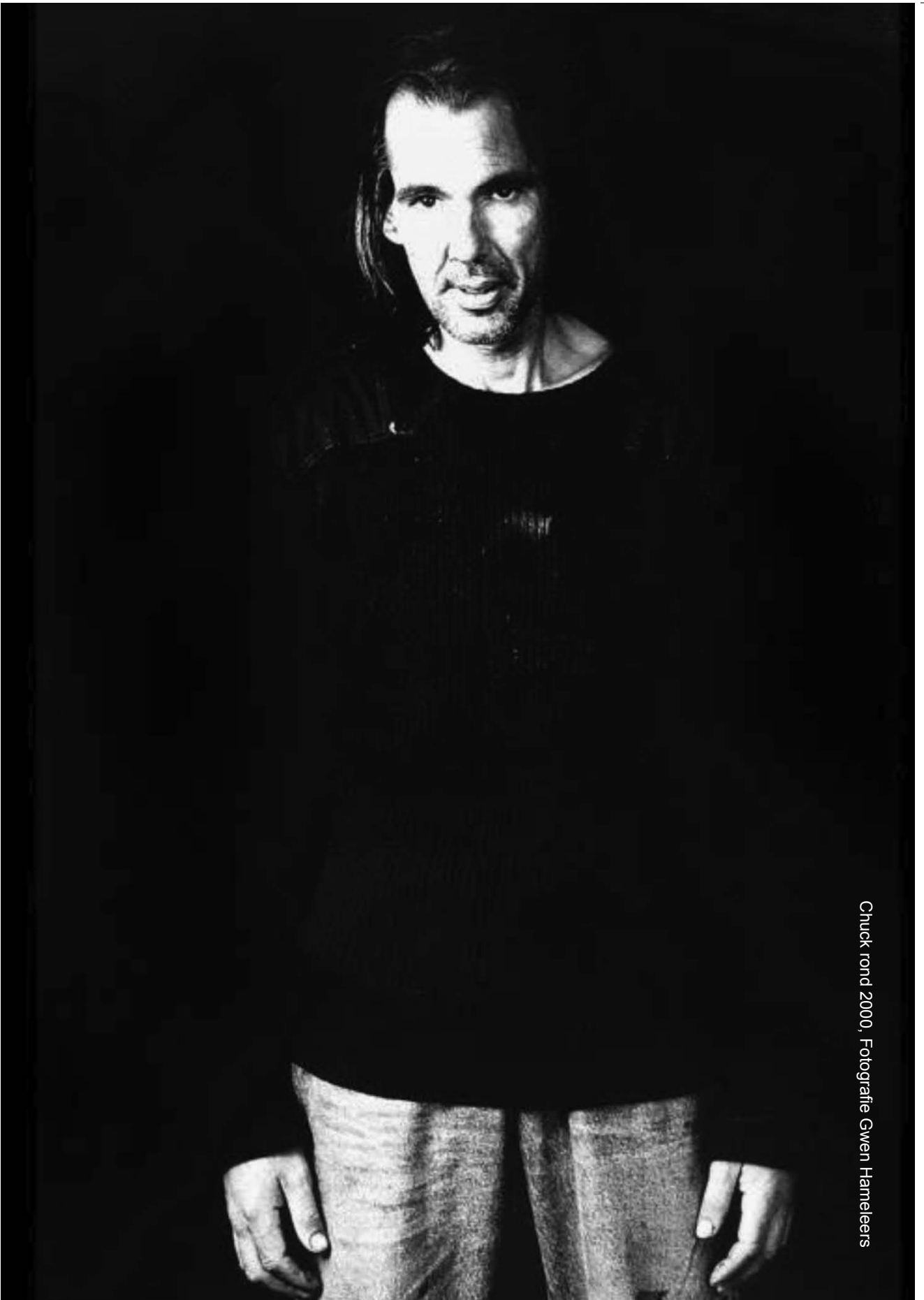
ISBN 978 90 8759 778 8

NUR 681

Uitgeverij U2pi, Den Haag, The Netherlands

Foto kaft: Marco Heemskerk Fotografie

Copyright © 2017 Ineke Bosman. Alle rechten voorbehouden onder internationale en pan-Amerikaanse copyright afspraken. Geen enkel onderdeel van deze tekst mag, in welke vorm dan ook, elektronisch, mechanische of op andere manier, worden gereproduceerd, verzonden, opgeladen, gedecompileerd, bewerkt of worden opgeslagen, hoe of waar dan ook, zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Ineke Bosman.

Chuck rond 2000, Fotografie Gwen Hammeleers

Dankwoord

Met dit boek hoop ik de herinnering aan Charles Edward Deely III, beter bekend als Chuck, levend te houden. Ik ben Chuck dankbaar dat hij mij een kijkje in zijn leven gunde. Ook de andere mensen in dit boek ben ik dankbaar dat ze mij een stukje van hun leven wat met Chuck te maken had lieten zien. Heel vaak blij en ontroerd geweest. Soms verbaasd. Soms geïrriteerd. Dan dacht ik 'zo praat je niet over iemand. Dat plaats ik niet'. Vooral als het te maken had met geld of drugs hoorde ik al te makkelijke en soms niet getoetste opmerkingen. Ik heb gearzeld, maar alles uiteindelijk zo geplaatst zoals het me werd aangeleverd. Iets anders smaakte me toch teveel naar censuur. Soms gaf ik in dit boek de tekst letterlijk weer en soms omschreef ik een verhaal. Ik heb alles van het Nederlands naar het Engels of andersom vertaald waardoor de woorden soms aan natuurlijkheid inboetten. Waarvoor mijn excuses.

Dank aan Chucks familie en vrienden die van hem vertelden of foto's stuurden en aan Chucks goede vriend George W. Jolly en zijn vrouw Kathy die me aanmoedigden met dit boek door te gaan, ook al zag ik na Chucks overlijden de zin hiervan niet meer in. Het boek was immers in eerste instantie voor Chuck zelf bedoeld.

Dank je Bob, lieve echtgenoot, voor je enthousiasme. Aan jou ligt het dat ik Chuck leerde kennen, jij die altijd zegt: "Groet mensen op straat, laten we toch niet zomaar aan elkaar voorbij lopen." Dat ik Chuck groette heb ik geweten!

Chucks huisgenoten Alwin en Mike dank ik voor het openstellen van hun huis en de manier waarop ze over hun gezamenlijke leven vertelden. Door de bezoeken aan hun huis heb ik Chucks 'familielevens' in Den Haag waar hij vaak en met genegenheid over sprak ('my boys at home...') beter leren begrijpen. Zij gaven me de cd's van Chucks werk en een fotoboek gemaakt door Kimmo Virtanen dat in Chucks kamer lag en ik hier gedeeltelijk heb weergegeven.

Dank aan Jozias van Aartsen, burgemeester tijdens Chucks verblijf in Den Haag, voor het schrijven van het voorwoord. Het was onder zijn 'watch' dat Chuck, ook door de milde houding van de gemeente, kon gedijen.

Mijn leven is verrijkt sinds ik, Chucks voetstappen volgend, zoveel speciale mensen op mijn pad ben tegengekomen. Soms had ik het gevoel dat ik, door een boek te schrijven er nog wel tien achteraan kon schrijven. Van de vrouw wiens verhaal we toch

Acknowledgement

This book is dedicated to the memory of Charles Edward Deely III, better known as Chuck, who allowed me to listen to his life's story. I am grateful to him and to many people around him graciously let me have a look into their life as far as the connection with Chuck was concerned. I have often been moved, often happy. Sometimes I was astonished. A few times I got irritated and thought: 'in these terms you don't speak about a person. I will not place this.' Especially when it had to do with Chucks struggle with drugs or about money, I heard too many flippant and likely ungrounded remarks. I hesitated but in the end I placed every story unaltered, the way it was presented to me. Leaving parts of sentences out smacked too much of censure. Some entries in this book are verbatim, other stories are paraphrased. I had to translate them from English to Dutch or the other way around and so doing may have lost some of its original flavour.

I thank his family and friends who allowed me to interview them, use their photos or re-tell their thoughts in this book. I am particularly grateful to Chucks close friend George W. Jolly, and his wife Kathy, who encouraged me to continue working on this book, even though the reason for doing so at first escaped me after his untimely death. I had meant the book to be for Chuck himself.

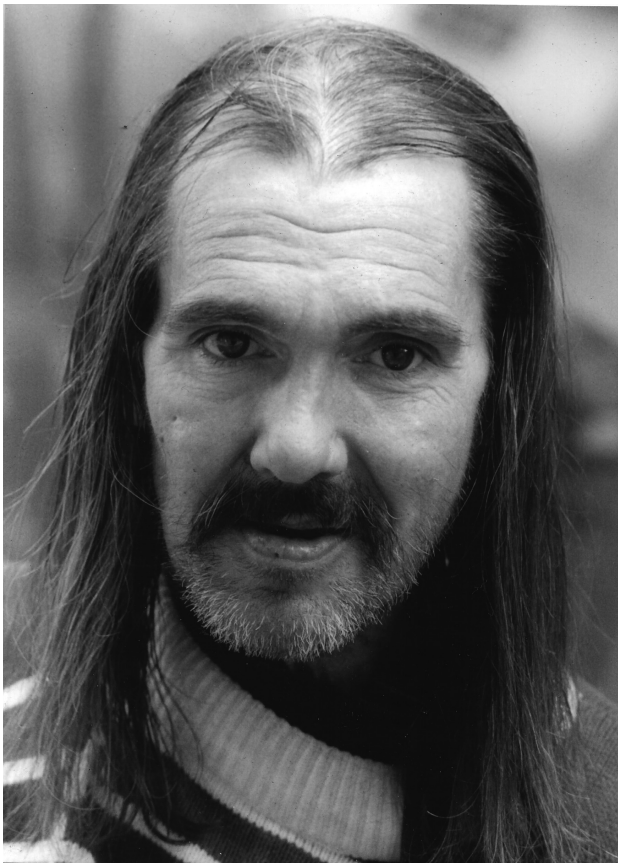
Thank you Bob, my dear husband, for your great enthusiasm and the pride you take in me. You are always urging me to greet people on the street, 'Ineke, such a pity to just pass each other by! This encouraged me to greet Chuck instead of passing him by, with great consequences!

I am grateful to Alwin and Mike, Chucks roommates, for showing me Chucks former place and talking freely about their life together before Chuck died. Visiting Mike and Alwin several times gave me a much better understanding of Chucks 'family-life' in den Haag of which Chuck often talked with affection. "Got to go, Ineke, see what my two boys at home are up to..." Alwin and Mike offered me Chucks collection of CD's and gave me a book by a certain Kimmo Virtanen, which they found in Chucks room and is partly reproduced in this book.

My gratitude goes to the former mayor of The Hague, Jozias van Aartsen, for providing the foreword for this book. It was under his 'watch' that Chuck lived and prospered in The Hague.

maar niet in de bundel opnemen, omdat ze gestalkt wordt door een moorddadige ex die haar zo zou kunnen herkennen. Van een lieve maar wat ongelukkige huisgenoot van Chuck, die hoopt dat zijn echte vader dit boek zal lezen en eindelijk zijn zoon zal ontdekken en, natuurlijk, in zijn armen sluiten. Van de uit Den Haag vertrokken musicus die nog moeite heeft te begrijpen hoe Chuck niet betaalde voor een geleverde (vrienden-)dienst. Van het meisje dat haar leven aan God gaf en zo Chuck op haar weg vond en hoe Chuck haar juist wel elke lening tot de laatste stuiver terugbetaalde. Van de vrouw die zielsveel van hem hield, maar haar eigen weg koos omdat hun druggebruik indertijd hun liefde probeerde te slopen.

De Haagse straat is kleurloos zonder Chuck. In dit boek is dat bijna steeds de eindzin van de bijdragen van vrienden. Chucks muziek wordt gemist, maar ook Chuck de mens, de troubadour die zijn leven op geheel eigen wijze invulde en trouw bleef aan zijn muze. Zonder hem is de Haagse binnenstad nooit meer dezelfde.

A young Chuck, thanks to
Fotografie Izabele Nerat

I am grateful for the many special people who crossed my path while following the footsteps of Chuck. Instead of one book I could have ended up writing ten other books! About the lady who served Chuck coffee every morning and told me about it, to later ask me not to publish her story because she was being stalked by a murderous ex who could possibly trace her that way. About a lovely but unhappy roommate of Chuck who has a father who does not know him. Through reading this book he hopes his father will recognise his son, embrace him and take him home. About the musician now far away from his Den Haag who still cannot understand how Chuck refused to pay for a rendered service that had been agreed beforehand as friends. About the young girl who gave her life to God and then met Chuck on her way, and how Chuck paid her exactly to the penny every loan he ever asked from her. About the woman who loved him but had to choose her own way as at that time the drugs were trying to kill their love. I have been enriched by you all in this book. Thank you.

Losing Chuck left the streets of Den Haag less colourful. Almost every contribution in this book ends that way. Chucks music is missed. Chuck himself is missed, the troubadour who remained loyal to his muse and his lifestyle up to his very end. After his departure the inner city of Den Haag will never be the same.

Thanks to Chuck Deely. And in alphabetic order to: Alexander Spoor, Alwin Vunderink, Andre Heemskerk, Arne Haverschmidt, Corine, Danny Bom, Darpan van Kuik, Drie-voor-twaalf-VPRO, Ellie Vos, Erik de Man, George W. Jolly, Gwen Hameleers, Henkie van de bloemenkraam, Izabele Nerat, Jeanette Ossewijer, Iris Hond, Joke Leenstra, Jozias van Aartsen, Juergen Zimmi, Kevin McPeake, Kimmo Virtagen, Marco Heemskerk, Maria Plop, Melanie, Menno van Reis, Mike Frankhuizen, , Nicko Christiansen, Omroep West, Patrick Deely, Postkamer Westeinde Ziekenhuis, Raymond von Regensburg, Rene Duret, Richard Mulder, Rob Glastra, Residentie orkest, Rob Vunderink, Sacha van Doesum, Sjaak Kroes, Therese Mehl, Thys Vlaszaty, Vincent de Kievit, Vincent van Gaalen. Vrouw die de dood zag aankomen.

Inhoud / Contents

Dankwoord	6
<i>Acknowledgement</i>	7
1. Voorwoord Burgemeester Jozias van Aartsen	12
<i>Foreword Mayor Jozais van Aartsen</i>	13
2. De Haagse straatdichter, Sjaak Kroes, over Chuck	14
<i>The Hague street poet Sjaak Kroes about Chuck</i>	14
3. Rene Duret	15
<i>Rene Duret</i>	15
4. Waarom Chuck en ik?	16
<i>Why Chuck and me?</i>	17
5. Chucks levensverhaal	22
<i>Chuck's lifestory</i>	23
6. Juergen Zimmi	88
<i>Juergen Zimmi</i>	89
7. Danny Bom	90
<i>Danny Bom</i>	91
8. Kevin McPeake Haagse Fiets Chic	93
<i>Kevin McPeake The Hague Bicycle chique</i>	93
9. Chucks grote liefde	94
<i>Chuck's great love</i>	95
10. Patrick Deely	104
<i>Patrcik Deely</i>	104
11. CD hoesje foto Alwin en Mike	107
<i>CD cover photo Alwin and Mike</i>	107
12. Nichtje Theresa Mehl	108
<i>Cousin Therisa Mehl</i>	108
13. Huisgenoten Alwin en Mike	110
<i>Roommates Alwin and Mike</i>	110
14. Henkie van de bloemenkraam	116
<i>Henkie from the flowershop</i>	117
15. <i>George W. Jolly</i>	120
George W. Jolly	121
16. De Haagse Popprijs	124
<i>The Hague pop award</i>	125
17. Nicko Christiansen	126
<i>Nicko Christiansen</i>	127
18. Thijs Vlaszaty	128
<i>Thijs Vlaszaty</i>	129
19. Rob Glastra	134
<i>Rob Glastra</i>	135
20. Joke Leenstra	136
<i>Joke Leenstra</i>	137
21. Kimmo Virtanen	138
<i>Kimmo Virtanen</i>	138

22.	Iris Hond	144
	<i>Iris Hond</i>	145
23.	Eloy Vos	146
	<i>Eloy Vos</i>	147
24.	Menno van der Reis	148
	<i>Menno van der Reis</i>	149
25.	Raymond van Regensburg	150
	<i>Raymond van Regensburg</i>	151
26.	Spinner en Chuck	148
	<i>Spinner and Chuck</i>	149
27.	Melanie	150
	<i>Melanie</i>	151
28.	De vrouw die de dood zag aankomen	160
	<i>The woman who saw death in his eyes</i>	161
29.	Chucks haircut	162
	<i>Chuck's haircut</i>	163
30.	Chuck en het Residentieorkest	166
	<i>Chuck and the Philharmonic Orchestra of The Hague</i>	167
31.	Rob Vunderink	172
	<i>Rob Vunderink</i>	173
32.	Alexander Spoor	176
	<i>Alexander Spoor</i>	177
33.	Alwin huisgenoot over Chucks laatste dag	184
	<i>Alwin about Chuck's last day at home</i>	185
34.	Berichtgeving opsporing familie, bron Radio West	188
	<i>Radio West tracing relatives</i>	189
35.	Postkamer Westeinde ziekenhuis	190
	<i>From the mail room Westeinde hospital</i>	191
36.	Erik de Man, gemeentelijke begraafplaats Den Haag	192
	<i>Erik de Man, director municipal burial site</i>	193
37.	Darpan van Kuik	200
	<i>Darpan van Kuik</i>	201
38.	Nick Mulder fotoreportage afscheid in het Paard	206
	<i>Nick Mulder photographer funeral service in 'Het Paard'</i>	207
39.	Arne Haverschmidt	211
	<i>Arne Haverschmidt</i>	211
40.	Jeanette Osseweijer	212
	<i>Jeanette Osseweijer</i>	212
41.	Andre Heemskerk	213
	<i>Andre Heemskerk</i>	213
42.	Maria Plop	214
	<i>Maria Plop</i>	215
43.	Vincent de Kievit	222
	Vincent de Kievit	223
44.	Gewoon doen	225
	<i>Just do it</i>	225

Voorwoord Burgemeester Jozias van Aartsen

Hij was een onlosmakelijk onderdeel van de akoestische coulisse van de Haagse binnenstad, meer dan twintig jaar lang: Chuck Deely. Voor de meesten kortweg Chuck. Iedereen kende Chuck en zijn onverwisselbare stemgeluid. Dat klonk vaak rauw en ongepolijst, als de naklank van zijn bewogen en bij tijd en wijle wilde leven. Juist dat breekbare in Chucks stem raakte iedereen die hem hoorde. Je wist: deze man heeft het nodige meegemaakt, maar hij heeft zich steeds weer weten op te richten. Chuck hoorde bij Den Haag. Het viel op als hij er eens niet was. Want hij was er eigenlijk altijd. Ook in weer en wind en bij winterse temperaturen zag en hoorde je hem, bij het toenmalige ministerie van VROM of later de Bijenkorf. Verschillende keren trad hij op met het Residentie Orkest en in 2009 kreeg Chuck de Haagse Popprijs als Bekendste Muzikant van Den Haag uitgereikt.

Een paar jaar later ontspoon zich een discussie over straatmuziek in Den Haag. Want Chuck had inmiddels gezelschap gekregen van een steeds groter wordende groep 'straatmuzikanten', veelal afkomstig uit het oosten van Europa. Ik heb met opzet aanhalingstekens gebruikt, omdat het hier niet ging om echte straatmuzikanten maar om verkapte bedelarij. Pure uitbuiting waar een einde aan moest komen. Dat kwam er ook, na een uitgebreide discussie in de gemeenteraad. Wie voortaan muziek op straat wilde maken, moest over een ontheffing beschikken.

Maar: hoe moest het nu verder met Chuck? Dit kon toch niet het einde voor hem en zijn muziek betekenen? Natuurlijk niet. Chuck kreeg, als enige in Den Haag, een speciale vergunning voor het leven. Want Den Haag zonder Chuck zou onvoorstelbaar zijn geweest. En zo heeft hij verder kunnen zingen en spelen, tot groot plezier van zijn vele fans. Tot de dag aanbrak waarop Chucks stem voor altijd zweeg. Sindsdien mist er iets in de Grote Marktstraat, te midden van de dagelijkse drukte. En dat is de muziek van Chuck. Juist daarom is het zo mooi dat dit boek er nu is. Als blijvende herinnering aan een man die met zijn muziek ontelbare mensen plezier gebracht en ontroerd heeft. *The song is ended. But the melody lingers on...*

Jozias van Aartsen

Burgemeester van Den Haag 2008-2017

Foreword by the mayor of Den Haag, Jozias van Aartsen

For more than twenty years he was a quintessential part of The Hague inner city's acoustic backdrop: Chuck Deely. To most people he was simply Chuck. Everyone knew Chuck and his unforgettable voice, which sounded raw and unpolished: almost an echo of his eventful and at times wild life. It was that frailty in Chucks voice which touched everyone who heard it. You knew this man had suffered but had managed to overcome every setback and get back on his feet again.

Chuck was part of The Hague. You noticed it if he wasn't there. Because he was almost always there. Whatever the weather or temperature in winter, you saw him, you heard him; next to the former ministry of housing (VROM) and later by the Bijenkorf department store. He performed several times with The Hague Philharmonic Orchestra (Residentie Orkest) and in 2009 Chuck was awarded The Hague Pop Prize as The Hague's Best Known Musician.

A few years later a debate about street music in The Hague began. Because Chuck had been joined in the meantime by an ever growing band of 'street musicians', many of them from Eastern Europe. I use the term loosely because often they were not really street musicians at all, but masquerading as such in order to beg. Pure exploitation that had to be put to an end, which is also what happened further to an extensive discussion in the municipal council. Anyone wanting to make music on the streets in future would have to have a discretionary music permit.

But what to do about Chuck? Surely this would not mean the end of his music career? Of course not. Chuck was the only person in The Hague to be granted a special music permit for life. Because what would The Hague be without Chuck? And so he could continue to sing and play to the great enjoyment of his many fans. Until the day arrived when Chucks voice fell silent forever. Since then there has always been something missing among the daily throng on Grote Marktstraat: Chucks music. Which is why it is so pleasing that there is now a book about him. A lasting tribute to a man whose music moved many and brought pleasure to countless more. The song is ended. But the melody lingers on...

*Jozias van Aartsen
Mayor of The Hague 2008-2017*

2. De Haagse Straatdichter, Sjaak Kroes *The Hague street poet, Sjaak Kroes*

Chuck Deely

Grijze haren op de plek
waar de wind het meest
straft, op de hoek, waar
geen mens zachtjes voorbij
loopt, een duit in de gitaar-
hoes is niet altijd een
compliment voor de uiting van
zijn talenten, een steevaste
buiging voor het publiek
Al snel een oude man
Vertolkt het leven dat elke
dag aan hem voorbij trekt
Snaren gekruld als scherpe
messen kadolintjes, rauwe
nagelriemen, een getekend
gezicht, geschetst door een
cartoonist die voor deze
keer een uitzondering maakte

*Gray hairs on the spot where
the wind punishes most
on the corner, where
no one walks by softly
a coin in the guitar-
case not always a compliment
for the expression of
his talents, a constant
bow to the public
soon an old man
expression of the life
that daily passes him by
strings curled as sharp
knives, festive ribbons, raw
cuticles, a drawn
face, sketched by a
cartoonist who for once this time
made an exception.*

3. Tekening Rene Duret *Drawing Rene Duret*

Ja, wat zou ik nog toevoegen? Hooguit mijn dank voor zijn input. Ik speel gitaar en zing. Had wat 'talks' met hem. De tekening kwam uit mijn hart voor hem. Als je in het woordenboek zou kijken bij devotie staat er 'Chuck' achter.
Rene Duret.

What to add? Thanks for his input, i play and sing. Had some talks with him. The drawing was from my heart. If you look up 'devotion' in the dictionary you will find the word 'Chuck' there.
Rene Duret..

4. Waarom Chuck en ik? Inleiding van de auteur

Ik ontmoette Chuck op straat, ik woon tussen de twee plaatsen in Den Haag waar hij speelt. Het was juli 2016. Toen hij vanuit zijn zittende positie naar me opkeek om mijn groet te beantwoorden zag ik zijn ogen en vond ze opmerkelijk. Intens, intelligent en kwetsbaar. 'Waar kom je vandaan?' 'States' 'My husband too. Where exactly?' Ik vroeg hem bij ons te komen eten.

Toen ik de voordeur voor hem open deed merkte ik pas hoe groot hij was. En hoe gebogen ook. En wankel op zijn benen. 'Kom binnen, jo!' Chuck bleek ondanks een zekere verlegenheid een onderhoudende gast die veel wist van ongeveer alles. Het eten was gezellig, maar bij het nagerecht sneed hij met beginnende verontwaardiging een wereld van samenzweringen aan waar mijn man en ik geen oor voor hebben maar waar hij met vuur in geloofde, zo bleek later. De avond was geslaagd en Chuck ging weer naar huis, naar 'his boys at home'. Maar niet nadat Chuck en ik afspraken elkaar af en toe te ontmoeten zodat hij zijn levensverhaal aan me kon vertellen waar ik intussen geïnteresseerd in was geraakt.

De maandag erop zagen we elkaar op een klein terrasje dicht bij het stadhuis. Zijn eerst shift zat erop en hij voelde zich om 10 uur 's ochtends hongerig genoeg om te eten en klaar om te praten. Chuck zelf was verbaasd hoeveel hij te vertellen had. We besloten elkaar verder elke maandag rond die tijd te ontmoeten. Drie maanden lang ontmoetten we elkaar op die dag en die plek, tot ik in november het land verliet.

'Op de een of andere manier is het eenzaam geworden, de laatste twintig jaar. Veel mensen in mijn leven maar weinig echte gesprekken.' Chuck sprak haastig alsof er geen tijd te verspillen was, als in afwachting van een komende ramp, alsof de duivel hem op de hielen zat. Toen hij op een gegeven moment vertelde over hoe hij als kind herhaaldelijk een nachtmerrie had gehad waar de duivel zelf hem overdonderde, dacht ik: 'Ja, ik snap het op de een of andere manier'.

Waar we het die dag ook over gehad hadden, hij kwam stevast uit op een of andere complottheorie waar hij me voor wilde waarschuwen. De malafide manipulaties van grote instellingen. De machtsuitbuiting van bepaalde families. Ziekteverwekkers die in laboratoria gekweekt werden om de wereldbevolking uit te roeien. Dat aspect van hem maakte me ongeduldig, maar hoezeer ik ook weg laveerde van zijn doemdenken, hij bleef me, als een doem-evangelist, hiervan proberen te overtuigen. Dat was het enige touwtrekken in onze gesprekken. Ik wilde over zijn leven horen en

6. Why Chuck and me? Introduction by the author

I met Chuck on the street, I live near to where he performed. It was august 2016. When he looked up to return my greeting I saw something in his eyes that intrigued me: intelligence, intensity and some kind of innocence. 'Are you American? So is my husband. Where are you from?'

I invited him for a meal. When he appeared on our doorstep I realized how tall and wobbly he was. And shy, although he talked much and fast and was most knowledgeable. We entertained each other pleasantly until, after dinner, he opened up a world of conspiracies like a can of worms. The meal was a success but we don't like worms after dinner and Chuck was tired, so he left. But Chuck and I decided to keep meeting, so I could listen to his life story in which I had become interested.

We met the next Monday at a little restaurant near the City Hall. At 10 am, after his first shift at the station, Chuck was ready to talk and hungry for his lasagna. Chuck spoke hurriedly, he himself amazed at how much he had to say. From then on we met each other each Monday for three months, till November came and I left the country.

'It's got somehow lonely over the last twenty years. Enough people in my life, but little real talk.' He talked fast and faster still, as if there was no time to waste before a pending catastrophe. As if the devil was on his heels. When at some point he told me about his life-pervasive childhood nightmares of the devil attacking him I thought: 'Yes, now I understand you better'.

Whatever topic we talked about he usually ended up warning me of the evil machinations of big institutions, the abuse of power by malicious families and diseases cultured in secret laboratories in order to kill mankind. I get bored with theories of doom but as much as I kept steering him away from these, he returned to them to warn me almost like an evangelist. That was the only tug of war in our conversations, I wanted he hear about his life and he wanted to warn me about conspiracies, otherwise we were relaxed and the best of buddies who enjoyed each other's company while we ate and drank our cola and mint tea. Chuck and I talked at a place where a newly to be constructed theatre is on its way to be built so sometimes the noises were overwhelming. But the food was right and the waiter kind so we didn't search for a quieter place and when I could really not understand him anymore in the noise I always had my tape-recorder to consult.

hij wilde waarschuwen voor samenzweringen. Verder genoten we als goede maatjes van elkaars gezelschap en zo nu en dan zaten we vet te lachen terwijl we aten en onze cola en muntthee dronken. Vlak naast ons terrasje werd gebouwd aan het nieuwe stads-theater. “Zullen we iets rustigers zoeken?” zeiden we als er weer puin gestort werd, maar het eten was goed en de eigenaar vriendelijk dus we bleven. Als ik hem echt niet meer kon volgen had ik altijd mijn taperecorder nog.

Chuck vertelde van zijn leven in ruwweg gelijke delen, verdeeld over Detroit, Duitsland, Spanje en Nederland. En vooral bij ons laatste samenzijn sprak hij veel over de spanningen die hij voelde. Hij wilde graag van de straat af, wat professioneler muziek maken. Aan de andere kant wilde hij zijn vrijheid en zijn trots niet inleveren. Hij stond erop zonder vangnet te leven en alles wat hij nodig had zelf te verdienen. Maar omdat hij toch altijd over zijn geld inzat was wat hij deed ook geen echte ‘vrijheid vieren’ en hij wist dat. Vrij was hij nog niet. Hij was nogal moe van het leven dat hij leidde maar zag geen andere keuze zonder zijn principes te verloochenen.

Toen ik hem een keer meenam naar een betrouwbare plaats om alleen maar raad te vragen over een verblijfsvergunning, zei hij, eenmaal weer buiten op de stoep een lange teug adem inademend: ‘Ik ga daaraan kapot! They said they want an ‘intake’ but they will eventually catch me, take me in!’ En Chuck meende dat, ik zag toen ook even paniek in zijn ogen. Aan de andere kant dan weer die zorgverzekering die hij nodig ging hebben, want hij was al in de zestig. ‘Ineke, ik word oud! In het verleden hebben ze me altijd goed behandeld bij het Westeinde Ziekenhuis maar dat vragen...en de onzekerheid breekt me op. Ik verdien gewoon niet genoeg. Lig er wakker van. Dus ik denk dat ik toch maar een verblijfsvergunning moet gaan aanvragen. Volgend jaar, Ineke. Volgend jaar.’

Chuck was muziek! Muziek was zijn passie. Dag in dag uit en een groot deel van de nacht zat hij thuis muziek te maken met het idee één keer echt door te breken met zijn muziek.

Ook waren we nimmer samen zonder dat hij het over de ‘geestelijke drug’ Ayahuasca had, de enige drug waar hij nog in geïnteresseerd was. Hij wilde ermee het leven buiten de traditionele grenzen van ruimte en tijd verkennen. We begrepen elkaar hier heel goed. Hij spaarde ervoor. Tenminste, zou dat een keer gaan doen...

We omhelsden elkaar. De laatste keer dat we elkaar zagen omhelsden we elkaar en ik herinner me hoe aandoenlijk maar ook grappig dat was. Chuck torende boven

Often and especially during our last meeting Chuck talked about a tension he experienced in his present situation. On the one hand wanting to perform his music in a more comfortable way, away from the street, and on the other hand wanting to live free and without a safety net. He avoided having to ask for a residence permit 'and all that bullshit' but he desperately desired a health insurance. "I really need that, Ineke. I am getting tired and growing older. They have really always helped me very well at the Westeinde Hospital but how long ago was it since I saw a doctor? Maybe ten years. Because I hate to ask like a beggar. So I guess I need a residence permit, because without that I cannot afford health insurance. Next year, Ineke. Next year." When I once took him to a safe place where kind people informed him how to go about applying for residence papers he panicked and quickly he tried to get out of the office again to escape these friendly people who he saw as enemies. Quick on his bike and he paddled away as soon as he could. There I saw, to my surprise, the panic in his eyes.

Chuck was music! He always talked about wanting to break through, at least one big hit, for which he was composing and practicing day after day, night after night.

And at every meal he ended up talking about his plan to use the 'spiritual drug' Ayahuasca as the only drug he was still interested in. He yearned to further explore life beyond the conventional limits of space and time. We held this interest very much in common.

We embraced. That last time in October that we met, we embraced and I remember how moving as well as funny it was. Chuck towering over me, tall as he was, swinging right and left, wobbly on his feet as he was, and hanging strangely forwards bend over as he was, it was hard to aim at his face and kiss him goodbye. Kissing Chuck was guesswork but I found his face and kissed it and we laughed and waved good bye. "See you next year. Stay healthy through the winter!" I shouted, not knowing we would not see each other again.

I had so many things to ask, still. The only thing consoling me was that now Chuck did not have to waver anymore, and torment himself, between keeping his freedom and needing assistance.

And when Chuck died he had the break through, the appreciation and the applause he was yearning for.